

РЕШЕНИЕ

№ 6097

гр. София, 14.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в
публично заседание на 16.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **7052** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ във връзка чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/

Образувано е по жалба вх. № 17781 от 25.07.2012 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № УП 5035/23.07.2012 г. по описа на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, подадена от Елмаз Ф. М., гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН], с адрес [населено място], [улица] А срещу Решение № 439/22.06.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административно производствените правила и противоречие с приложимия материален закон. На следващо място се твърди, че административният орган неправилно е тълкувал и приложил нормата на чл. 9, ал.1 от ЗУБ, която е транспонирана от чл. 15, буква «в» от Директива 2004/83/СЕО. В тази връзка жалбоподателят се позовава на Решение от 17.02.2009 г. на СЕС по дело С – 456/07 г. за тълкуване на цитираната разпоредба. В тази връзка се позовава на практиката на Върховния административен съд от 2009 г. Допълнително се инвокират доводи, че оспореното решение е постановено в нарушение на чл. 8 и чл. 9. Твърди се, че мотивите, обосноваващи отказа, са незаконосъобразни, тъй като административният орган не е преценил обстоятелството, че причините да напусне страната си са свързани с наличието на

заплаха за живота и сигурността му.

В хода на съдебното производство редовно призован, се явява лично, с преводача Т. и с адв. Ж., поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – председателят на ДАБ, редовно призован не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Настоящия съдебен състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Производството пред административния орган е инициирано с подаването на молба рег. № ЛМ-1199 от 15.06.2011 г. на СДВНЧ - Любимец към Дирекция „Миграция“-МВР, И. М. Ф. е поискал закрила в Република България. На основание чл. 58, ал. 4 от ЗУБ молбата му е изпратена в Държавната агенция за бежанците (ДАБ).

Желанието за предоставяне на закрила е заявено от чужденеца и лично пред длъжностни лица на ДАБ-МС с молба вх. № 1065 от 22.08.2011 г. на РПЦ -София, на която дата е регистриран, като Елмаз Ф. М., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., туркмен по народност, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, женен, съпругата му Дашна А. А. се намира в Кралство Ш., ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни първоначално са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ, а впоследствие и по представени лична карта № 00598053, издадена на 05.02.2008 г. и удостоверение за иракско гражданство № Н/0629029, издадено на 29.08.2010 г.

С решение № 718 от 16.12.2011 г. на председателя на ДАБ е отказано предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца. Иракският гражданин е обжалвал административния акт и с решение № 2696 от 07.05.2011 г. на Административен съд София-град, Първо отделение, административният акт е обявен за нищожен поради некомпетентност по издаването и преписката е върната за нова произнасяне по молба вх. № 1065 от 22.08.2011 г.

Видно от доказателствата по преписката жалбоподателят е напуснал легално И. на 10.05.2011 г. и отпътувал за Турция. На 10.06.2011 г. е задържан от българските гранични власти, при опит да влезе незаконно на територията на Република България, укрит в товарен автомобил. Мотивира молбата си за закрила със заплаха за живота му от страна на организацията Ал К.. Жалбоподателят твърди, че заради майка си, която работела в посолството на И. в Д., както и заради това, че бил сключил задочен брак с негова роднина, която се намирал в Ш. и имала шведско гражданство, той започнал да получава заплахи по телефона през месец март 2008 г. Първата заплаха била отправена по телефона, и от него се искало да се разведе със съпругата си, както и майка му да напусне работата си. През месец април 2008 г. той получил писмо, в което му се съобщавало, че трябва да продаде дърводелския си цех и да плати 20 000 \$ на Ал К.. През месец август 2008 г. жалбоподателят се прибирал от работа с колата си, когато по негови разкази било стреляно по колата му и той получил леки одрасквания от счупеното стъкло. След този инцидент чужденецът продал дърводелския си цех и колата си и се преместил за един месец при чичо си след което се върнал отново в стария си квартал. Там си купил нов дърводелски цех и в началото на 2009 г. получил нови заплахи. Кандидатът се обърнал към вуйчо си в Ш. с молбата да му помогне да напусне И.. Неговият роднина му уредил да сключи брак с дъщеря му която се намирала в Ш.. Кандидатът пътувал до шведските посолства в Турция и С. но навсякъде му била отказана шведска виза. През месец април 2011 г. се завърнал в И.,

където останал 25 дни в [населено място], докато си уреди документите за пътуване, след което на напуснал легално страната си по произход. Твърди, че не е имал проблеми с иракските власти, не е арестуван или осъждан и не членува в политически партии и организации.

Въз основа на така събраните данни, ответникът е приел подадената молба за закрила за неоснователна. Посочил е, че заявленията от иракския гражданин обстоятелства показват, че той е напуснал държавата си по произход не заради страх от преследване и тежки посегателства по смисъла на ЗУБ, а поради желанието му за по-добър живот извън държавата му по произход. Имайки предвид горните факти и обстоятелства, административният орган е приел, че не са налице условията на чл. 8, ал.1 и чл.9, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на бежански и хуманитарен статут.

В хода на съдебното производство освен представените писмени доказателства с административната преписка не са ангажирани други.

До пусната, изслушана и приета по делото е Съдебно езикова експертиза на проведеното интервю с жалбоподателя, която се кредитира изцяло от настоящия съд.

Допълнително са представени насоки за определяне на критериите на ВКБООН за оценка на нуждата от международна закрила на иракските лица, търсещи убежище (2009); бележки за продължаващата приложимост на Насоките от април 2009 г. за определяне на критериите на ВКБООН за оценка на нуждата от международна закрила на иракски лица, търсещи убежище (2010).

С оглед събраните по делото доказателства, настоящия съдебен състав на Административен съд – София - град, приема от правна страна следното:

Оспореното решение № 439 от 22.06.2012 г. на председателя на ДАБ е връчено на адресата на 19.07.2012 г. в присъствието на преводача Т. А.. Жалбата до Административен съд София град е подадена чрез административния орган с рег. № УП 5035 от 23.07.2012 г. Следователно, жалбата е подадена в рамките на 14-дневния срок от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на ДАБ. Оспореният акт е издаден при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ.

Оспореното решение е издадено в рамките на общото производство по чл. 72 и сл. от ЗУБ от председателя на ДАБ съгласно компетентността му, уредена в чл. 75 от ЗУБ. Съгласно чл. 75, ал. 1 от ЗУБ в срок до три месеца от образуване на производството председателят взема решение за: 1. предоставя статут на бежанец; 2. отказва статут на бежанец; 3. предоставя хуманитарен статут и 4. отказва хуманитарен статут.

В настоящия случай производството е образувано по повод подадена молба рег. № ЛМ - 1199 от 15.06.2011 г. по описа на СДВНЧ – Любимец на жалбоподателя. Желанието за предоставяне на статут е заявено от чужденеца и лично пред длъжностните лица на ДАБ – МС и веднага е регистриран.

С решение № 718 от 16.12.2011 г. на председателя на ДАБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя. Същият е обжалвал административния акт пред АССГ, където е образувано адм. дело № 201 по описа за 2012 г., по което е постановено съдебно решение № 2696 от 17.05.2012 г., с което предходното решение на председателя на ДАБ е прогласено за нищожно поради некомпетентност по издаването и преписката е върната за ново произнасяне по молба

вх. №1065 от 22.08.2011 г.

Следствие на връщането на преписката е издадено процесното решение на председателя на ДАБ, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на Елмаз М.

Настоящият съдебен състав като се запозна с представените по делото писмени доказателства и съобрази изложеното от жалбоподателя в административното производство, споделя изцяло изводите на ответника, изложени в оспорения акт. С оглед на приетите по делото писмени доказателства, съдът намира, че доводите изложени от ответника в оспорения административен акт са правилни и законосъобразни, тъй като заявените от чужденеца мотиви не попадат във визираните в чл. 8 от ЗУБ предпоставки.

Следва да се посочи, че настоящият съдебен състав не намира да са налице предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ по отношение на жалбоподателя, тъй като същият не твърди да е бил или че ще бъде изложен на преследване от официалните власти в държавата произход, още повече че неговата майка работи в иракското посолство в Д.. На следващо място се установява противоречие в изложеното от чужденеца за датата на му сключване на брак по мюсюлманските закони, който ред не се признава от приложимото право в европейските страни. Същият е декларирал, че е женен за Дашна А. А., която се намира в Ш. и има предоставено шведско гражданство.

Молителят е направил два опита да се събере със съпругата си, но отговорната по случая страна Ш. на два пъти е отказала да му предостави виза, затова за него не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Посочените от него лични мотиви за желанието му да живее в Република България, не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

Съгласно приложената по преписката актуална справка №631/03.02.2012 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд“, не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности /СЕО/ по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2004/1983 ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че гражданско лице поради самия факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

Във връзка с представените бележки за продължаващата приложимост на насоките от април 2009 на ВКБООН, настоящата съдебна инстанция приема, че не е налице лична заплаха по отношение на чужденеца, тъй като в тях изрично е посочено, че „От началото на 2010 г. И., с помощта на „САЩ – И“, са арестували или унищожили голям брой високопоставени бунтовнически водачи и особено членове на Ал К. в И.“. На следващо място не са налице предпоставките на чл. 4, ал.3 от ЗУБ за прилагане на принципа „non refoulement“ с оглед етническата му принадлежност, тъй като в цитираните Бележки единствено е казано, че най-честите мишени на нападенията в И. са гражданското население и богомолци от шиитски произход и в изолирани случай от малцинствените групи, включително и туркмени.

По тези съображения Административен съд – София град, I – во отделение, 8 ми състав намира, че обжалваният административен акт е законосъобразен, а подадената срещу него жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Елмаз Ф. М., гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение № 439/22.06.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от получаването му от страните, респ. Съобщението за неговото постановяване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: